

slaget som under de nuværende Forhold, og naar saa de forskjellige større Embeder blive fordelte, om ikke ligelig, saa i det Mindste $\frac{3}{4}$ af dem forholdsmæssig i de forskjellige Stifter, saa gjøres det muligt for Præster, som føle sig tiltalte af Befolkningen i visse Egne af Landet, at forblive blandt denne Befolkning — om ikke just i samme Menighed — og saa dog at blive forfremmede. Heller ikke det er Tilfældet nu. Jeg vil indrømme, at den ærede Ministers Tankegang i Betragtningen af Pensionsspørgsmaalene falder sammen med den, der ligger til Grund for dette Forslag, og det indrømmer jeg, det har været en Vøstestang for os til overhovedet at føre denne Sag frem, idet der laa deri en Erkjendelse, af — jeg havde nær sagt — den umoraliske Ordning af Pensionsspørgsmaalet, som hidtil har fundet Sted. Men det maa dog forekomme besynderligt, selv om den ærede Minister i sine fgl. Resolutioner i Realiteten gaar i samme Retning, som Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer under Behandlingen af denne Sag have været enige om, at han desuagtet ved sit oprettede Visseraad har tiltraadt en Vej, som administrativt ordner en Sag, der gjentagne Gange har været Gjenstand for Lovforslag. Det forekommer mig, at efter denne Sags Historie burde den ærede Minister have sagt: Hvor galt det end er, saa maa det vedblive dermed, indtil Lovgivningsmagtens Faktorer ere enige om Bevillingen. Hvorvidt nu den ærede Minister har Ret til at foretage denne Bevægelse indenfor dette Omraade, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg erkjender, at i Realiteten gaar den i samme Retning, som Rigsdagen ønsker, og som det foreliggende Forslag her indeholder; men det forekommer mig, at Beføielsen skulde være givet ved en Lov. Det er imidlertid en Sag, som ikke har været prøvet i 8 Aar, og den kan ikke siges at være saaledes udregnet, at der jo ikke endnu er flere Banskkeligheder og Uligheder i Forholdene tilstede. Den vilkaarlige Plutning af Embederne, som tidligere har fundet Sted efter Ministerens Stjøn, er dog et slet Surrogat for en lobbestemt Ordning af dette Forhold. Jeg skjønner ikke rettere, end at de samme Grunde, som have været til Stede for, at man fra alle Sider har ønsket denne Sag lovordnet, ere tilstede endnu, og om man end har plaktret paa Banskkelighederne ved disse administrative Foranstaltninger, som den ærede Minister har foretaget, saa har man dog i Virkeligheden ikke ophævet Banskkelighederne og har ikke kunnet det. Der er ellers Ingen i Thinget, som har udtalt sig mod disse Grundbestemmelser her. Disse ere jo ogsaa i Overensstemmelse med,

hvad Folkethinget har vedtaget; paa aldeles ubetydelige Rettelser nær, og jeg vilde derfor ønske — den ærede Minister har jo heller ikke udtalt sig derimod — at Folkethinget skyndsomst vilde bestemme sig til at lade denne gamle Bekjendt gaa over til det andet Thing, for at dette endnu i denne Samling kan faae Leilighed til at sige sin Mening om dette Spørgsmaal. Jeg tror, det er rigtigt under denne Forhandlingsperiode, som det høie Folkething befinder sig i, at det da optager Reformspørgsmaalene i den Form, hvori det ønsker, de skulle blive til Lov, og at Landstinget faar Leilighed til under den høie Regjerings Ledelse at vise, hvad Alvor der er fra den Side i at ville arbejde og samarbeide med Folkethinget.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

H. Holm: Jeg tillader mig at foreslaa denne Sag henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Berg: Det forekommer mig, at det betyder, at denne Sag ikke skal komme videre i denne Samling, og at altsaa det høie Flertal vil forhindre Forslagsstillerne fra at se den ført over i Landstinget. Der er i den Henseende ikke Tale om, at Forslagsstillerne, der ere i Mindretal her, kunne modsætte sig Flertallets Bestemmelse om Fremgangsmaaden. Havde det været et nyt Medlem, som havde stillet det Krav, vilde jeg finde det nogenlunde begrundet, men ikke, da det er dette ærede Medlem. Vi sad jo sammen i Udvalg for 10 Aar siden og vare jo enige om hver Linie i dette Forslag, saa jeg tror ikke, der er særlig Trang til nu nærmere at undersøge dette Spørgsmaal. Der kan være politiske Grunde for, jeg havde nær sagt at værges Landstinget imod, at det kommer til at udtale sig om den Slags Spørgsmaal. Det skal jeg ikke indlade mig paa; det er den høiere Politik, som jeg ikke forstaaer mig paa i disse Tider.

H. Holm: Det ærede Medlem tager feil, naar han tror, at det at sende denne Sag i Udvalg betyder, at Thinget overhovedet ikke vil have Noget med den Sag at gjøre. Nei, det betyder, at Thinget vil behandle den Sag, saaledes som Sagen for-